

KENDELSE

1. Sag 80/74 slettes af Domstolens register.
2. Hver af parterne bærer de omkostninger, som de har afholdt.¹

Luxembourg den 4. juli 1975.

A. Van Houtte

Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 19. JUNI 1975²

Høje Ret.

Den sag, som jeg skal tage stilling til i dag, har til dels samme genstand som den nyligt afgjorte sag 23/74 (dom af 12. marts 1975, Küster mod Europa-Parlamentet), nemlig en intern udvælgelsesprøve A/43 til besættelse af 5 kontorchefstillinger ved Europa-Parlamentet. Jeg kan derfor, hvad angår sagsfremstillingen, fatte mig i korthed.

Den foreliggende sag er anlagt af en kvindelig tjenestemand ved Parlamentet, som har gjort en hurtig karriere. Hun tiltrådte sin tjeneste ved Parlamentet den 1. februar 1960 som hjælpeansat, blev i 1962 sekretær i lønklasse C 2, det følgende år assistent i lønklasse B 5 og i 1964 fuldmægtig med indplacering i A 7. I 1965 deltog sagsøgerinden i en udvælgelsesprøve og arbejdede fra 1. juli 1965 som ekspeditionsekretær i generaldirektoratet for udvalg og parlamentariske delegerationer, nærmere bestemt i sekretariatet

under udvalget for forbindelser med de afrikanske lande og i sekretariatet under udvalget for eksterne økonomiske forbindelser. Den 1. februar 1970 blev sagsøgerindens karriere ved Parlamentet afbrudt. Med virkning fra dette tidspunkt gjorde hun midlertidig tjeneste i Mansholts kabinet og derefter i den franske landbrugsmisters kabinet. Fra den 1. maj 1972 har hun atter varetaget sine tidligere funktioner ved Parlamentet, nemlig i sekretariatet under udvalget for samarbejde og udveksling. Hun har siden den 1. januar 1973 været indplaceret i lønklasse A 4.

Sammen med andre ansøgere deltog sagsøgerinden i den nævnte udvælgelsesprøve A/43. Udvælgelseskomiteen satte hende dog ikke på listen over egnede ansøgere, og hun kom derfor heller ikke i betragtning ved besættelsen af de omtalte stillinger, der blev afgjort i februar 1974.

Dette foranledigede sagsøgerinden til den 1. april 1974 at indgive en formel klage

1 — Konklusionens andet punkt er berigtiget ved kendelse af 10. juli 1975.

2 — Oversat fra tysk.

til formanden for Europa-Parlamentet efter personalevedtægtens artikel 90, stk. 2. Hun gjorde heri gældende, at den nævnte udvælgelsesprøve af forskellige grunde — som jeg senere skal komme ind på — var behæftet med mangler, og at de trufne afgørelser om udnævnelse derfor måtte være ugyldige.

Da hun ikke fik noget svar på denne klage, indbragte hun for Domstolen en klage, som indgik den 28. oktober 1974, med påstand om,

- at den stiltiende afvisning af den administrative klage erklæres for ugyldig;
- at det anerkendes, at udvælgelsesprøve A/43 har været ulovlig, og at de heraf følgende afgørelser om udnævnelse af 5 kontorchefer derfor opheves.

Min opfattelse vedrørende disse påstande, som ifølge det sagsøgte Parlament ikke kan tages til følge, idet de savner fornødent grundlag, er denne:

I — Jeg vil først komme ind på de af sagsøgerindens klagepunkter, som direkte angår ansættelsesmyndighedens adfærd.

I denne henseende har hun rejst indsigelse imod,

1. at der er gennemført en fælles udvælgelsesprøve for 5 stillinger, som var tiltænkt forskellige udvalgssekretariater;
2. at Parlamentets generalsekretær har udpeget udvælgelseskomiteen;
3. at de foretagne udnævnelser ikke er blevet meddelt Parlamentets bureau.

Efter min opfattelse må dette vurderes således:

1. At der blev gennemført en fælles udvælgelsesprøve til besættelse af 5 A 3-stillinger i Parlamentets udvalgstjeneste, kan man efter min overbevisning ikke rejse indsigelse imod.

Det afgørende i denne forbindelse er, at ansættelsesmyndigheden så at sige be-

stemmer rammerne for de faglige kvalifikationer, der kræves i de pågældende stillinger. Som det fremgår af Parlamentets indlæg under sagen, men også af stillingsopslagens formulering, lagde det i første række vægt på organisationstalent, lederevner, koordinationssevne samt evnen til at foretage analyser og drage konklusioner. Ifølge Parlamentet skal disse faktorer være til stede i samme udstrækning ved alle ledende stillinger i udvalgstjenesten. Er dette tilfældet, og den pågældende også er i besiddelse af almindeligt kendskab til fællesskabsretten, kan den for det pågældende udvalgsområde nødvendige specialviden i virkeligheden forholdsvis hurtigt erhverves. Det er også vigtigt, at de pågældende stillinger ikke nødvendigvis hver for sig var begrænset til ét sekretariat. Som det blev anført, var det muligt, at ledelsen af flere udvalgssekretariater blev slået sammen, og allerede af den grund, dvs. af hensyn til den nødvendige fleksibilitet, som der også var tale om i en anden sag, måtte udvælgelsen af kandidaterne ske uden at lægge for meget vægt på de forskellige udvalgs sagområder. Tager man i denne sammenhæng endelig også hensynet til tjenestens interesse i betragtning — forenkling i forvaltningen spiller her en rolle men også ønsket om at indkalde et stort antal ansøgere —, og holder man sig samtidig for øje, at ansøgerne var interesseret i en så ensartet bedømmelse som muligt, er det klart, at det af sagsøgeren kritiserede forhold med sikkerhed ikke kan føre til en annullation af udvælgelsesprøven.

2. Hvad dernæst det andet klagepunkt angår, at Parlamentets generalsekretær har udpeget udvælgelseskomiteen på grundlag af en efter sigende ikke offentliggjort afgørelse fra 1971 om definitionen af ansættelsesmyndigheden, kan jeg egentlig fatte mig i korthed.

Et tilsvarende klagepunkt blev nemlig fremført allerede i sag 23/74 (Berthold Küster mod Europa-Parlamentet). I mit forslag til afgørelse i denne sag betegnede jeg det efter en, synes jeg, grundig analyse som ubegrundet. Man kan også gå

ud fra, at Domstolens afdeling stiltiende sluttede sig til denne opfattelse, for ellers ville den have givet sagsøgeren medhold.

Jeg vil dog tilføje, at heller ikke de argumenter, som yderligere er anført i denne sag, kan føre til en anden bedømmelse. Når sagsøgerinden i denne sammenhæng har henvist til personalevedtægtens artikel 25, hvori det endog er foreskrevet, at individuelle afgørelser skal bekendtgøres, kan man over for sagsøgerinden indvende, at denne forskrift klart er begrundet i hensynet til en eventuel klageberettiget tredjemands interesser, og at det altså ikke logisk følger af bestemmelsen, at der i alle tilfælde også må gælde det samme for afgørelser af generel rækkevidde. For så vidt sagsøgerinden har henvist til personalevedtægtens artikel 90, hvorefter klager skal forelægges ansættelsesmyndigheden, er det min opfattelse, at man ikke af dette kan uddrage nogen pligt til at offentliggøre relevante afgørelser, da klager jo skal indgives ad tjenestevejen. Endelig har sagsøgerinden henvist til tjenestevedtægtens artikel 110, hvorefter almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægten, der efter sagsøgerindens opfattelse også omfatter beslutninger efter vedtægtens artikel 2, kun kan vedtages efter høring af personaleudvalget og efter udtalelse fra vedtægtsudvalget, og hvorefter sådanne bestemmelser skal bekendtgøres for personalet. Hertil er der efter min mening følgende at bemærke: selv hvis man på grundlag af den anførte bestemmelse måtte antage, at de her omhandlede beføjelser ikke gyldigt kunne delegeres til generalsekretæren, uanset at den pågældende afgørelse fra oktober 1971 — som vi har hørt — var blevet meddelt kabinettet for Parlamentets formand, generalsekretæren, 5 generaldirektører, kontrolbureauet, de seks fraktioner og personaleudvalgets sekretariat, så medfører dette ikke nødvendigvis også, at de retsakter, som er udstedt i henhold til den nævnte bemyndigelse, er ugyldige. Jeg henholder mig herved endnu engang til dommen i sag 46/72 (dom af 30. maj 1973, Robert De Greef mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber,

Samling af Domstolens Afgørelser, bind 1973, s. 553). Ifølge denne kan en fravigelse fra de af Kommissionen fastlagte fordelingskriterier — det drejer sig om den nærmere bestemmelse af ansættelsesmyndighedens beføjelser — kun bevirke ugyldighed af en retsakt, der er udfærdiget af administrationen, når der er fare for, at retsakten gør indgreb i de garantier, der er indrømmet tjenestemændene i henhold til vedtægten eller i henhold til principperne for god ledelse inden for personaleadministration«. Dette er der utvivlsomt ikke tale om i det foreliggende tilfælde, allerede fordi den muligvis inkompetente generalsekretær for Parlamentet kun udpegede generaldirektører til udvælgelseskomiteen, og således åbenbart sørgede for en sammensætning, der gav den størst mulige sikkerhed for en kompetent og samvittighedsfuld bedømmelse af ansøgerne.

Jeg vil derfor holde fast ved det synspunkt, at det ikke er begrundet at annullere udvælgelsesproceduren under påberåbelse af, at Parlamentets generalsekretær var inkompetent på dette område.

3. En tilsvarende vurdering gælder åbenbart også — for at sige det med det samme — det tredje af de punkter, som interesserer os her, nemlig det forhold, at de nævnte udnævnelser ikke er blevet meddelt til Parlamentets bureau. I virkeligheden kan denne omstændighed, om hvilken det ikke er mig ganske klart, om de virkelig er ment som et anbringende, ikke komme i betragtning med henblik på annulation, da det jo uden tvivl drejer sig om en foranstaltning, som skal træffes, efter at udnævnelssakten er udstedt, og som derfor vanskeligt kan udgøre en forudsætning for dennes gyldighed.

II — For så vidt sagsøgerens kritik angår udvælgelseskomiteens arbejde — her kommer en hel række synspunkter i betragtning —, må der bl.a. på grundlag af de også i denne sag påberåbte dokumenter (udvælgelseskomiteens rapport, generaldirektør Opitz's vidneforklaring) bemærkes følgende:

1. En række klagepunkter kan jeg behandle i korthed, fordi de allerede i samme eller lignende form blev fremsat i sag 23/74 og behandlet der.

a) Det gælder for det første den omstændighed, at der under udvælgelsesprøven fandt en samtale sted med ansøgerne med efterfølgende bedømmelse, hvad også sagsøgeren i denne sag anser for en mundtlig prøve, der ikke var nævnt i opslaget, og som derfor ikke kan akcepteres.

Jeg henviser i denne forbindelse til mit forslag til afgørelse i sag 23/74, hvor der blev sagt alt, hvad der er nødvendigt for vurderingen af dette punkt — nemlig at en sådan samtale udtrykkeligt var nævnt i stillingsopslaget, at visse forudsætninger for en udnævnelse bedst kunne bedømmes ved denne lejlighed, og at eventuelle mangler som f.eks. den korte varighed og det umulige i under samtalen at efterprøve »særlig indgående kendskab« har været ens for alle ansøgere, således at grundsætningen om lige muligheder ikke kan hævdes at være krænkede.

b) Det samme gælder hvad angår hensyntagen til ansøgernes anciennitet og alder.

Som vi har set, var det ikke åbenbart forkert at tage hensyn hertil, da faktorerne »erfaring« og »karrieresikring« på denne måde bliver tillagt vægt. Hvis dette punkt i øvrigt giver indtryk af, at de tilhørende bedømmelsespoints måske ikke ubetinget fik den vægt, der tilkom dem i den samlede bedømmelse, er det dog på den anden side klart, at udvælgelseskomiteen ikke dermed er gået ud over den skønsmargen, som den åbenbart har, og at der ikke kan tales om vilkårlighed.

c) Ligeledes er alt nødvendigt egentlig allerede sagt angående det hensyn, der skulle tages til ansøgernes kvalifikationer for de opslåede stillinger og til den særlige herfor relevante erfaring, som

også sagsøgeren i den foreliggende sag påberåber sig. Jeg henviser i den forbindelse især til de konklusioner, man næde frem til i sag 23/74 vedrørende udvælgelsesprøvens kriterier 6, 7, 8, 9 og 10.

Når sagsøgerinden i denne sag derudover har gjort gældende, at hun i betragtning af sin midlertidige tjeneste i Mansholts kabinet og i den franske landbrugsministers kabinet har fået forkerte, dvs. for lave points efter kriterium nr. 8, må dertil siges, at man, som dette kriterium er formuleret (*»expériences ou activités antérieures présentant une analogie ou constituant une préparation aux fonctions correspondant aux emplois à pourvoir«*¹ ikke kan tale om en — og dette alene er afgørende — åbenbart forkert bedømmelse. For så vidt som hun i denne sammenhæng endvidere har henvist til en faktisk interim-stilling i udvalgstjenesten, må det fremhæves, at dette skete for første gang under de mundtlige forhandlinger. Der blev endvidere ikke anført noget væsentligt til støtte for, at denne omstændighed, hvis den viser sig korrekt og fremgår af sagsøgerens aktmappe, faktisk ikke er taget i betragtning

d) Det er lige så lidt nødvendigt at komme med lange udregninger, fordi udvælgelsesprøven til dels skete ud fra erklæringer og dokumenter fra politiske grupper eller erhvervsvirksomheder, dvs. svært sammenlignelige dokumenter. Det blev med rette sagt herom — også dommen i sag 23/74 skal forstås således —, at dette er uundgåeligt ved en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser. Denne omstændighed i sig selv tillader altså ikke, at der kan tales om en mangel ved udvælgelsesproducenten.

e) Endelig er det heller ikke nødvendigt med nogen særlig redegørelse angående det hensyn, der skal tages til den i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43 udfærdigede udtalelse.

1 — »Erfaring eller tidligere virksomhed, som kan sidestilles med eller udgør en forberedelse til de funktioner, der svarer til de ledige stillinger.«

For så vidt det her drejer sig om at tildele bedømmelsespoints til ansøgere, for hvem der ikke foreligger sådanne udtalelser, er det allerede fastslået i dom 23/74, at en sådan fiktiv karaktergivning ikke er lovlig. Samtidig blev det imidlertid fremhævet, at denne omstændighed ikke havde nogen betydning for den her foreliggende udvælgelsesprøve, da de to pågældende ansøgere ikke blev udnævnt.

Hvad i øvrigt angår dette kriteriums vægttildeling, har sagsøgerinden i sin indsigelse om, at der ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til udtalelserne, overset, at interne udvælgelsesprøver ikke skal bedømmes efter tjenstemandsvedtægtens artikel 45. I øvrigt er jeg ganske overbevist om, at udtalelserne i virkeligheden ikke blev undervurderet, da de jo ikke blot var af betydning i forbindelse med kriterium nr. 7 men også i forbindelse med kriterierne 9 og 10 samt til dels kriterierne 11 og 12.

2. Selv om det således sammenfattende må fastslås, at de netop behandlede klagepunkter lige så lidt som de tilsvarende i sag 23/74 giver nogen anledning til at slutte, at der foreligger en mangelfuld udvælgelsesprøve, må jeg yderligere bemærke følgende vedrørende en række indsigelser, som blev fremsat for første gang i denne sag:

a) Sagsøgeren har gjort indsigelse imod, at evnen til at udtrykke sig skriftligt på flere af Fællesskabets officielle sprog, som var nævnt i opslaget, ikke blev prøvet. Hun er åbenbart af den opfattelse, at der skulle have været afholdt en særlig prøve i den forbindelse.

Hertil skal dog nu bemærkes, at der i stillingsopslaget netop ikke var bestemt nogen skriftlig prøve, men — udover en samtale — kun en hensyntagen til kvalifikationsbeviser. Det er endvidere vigtigt, at den nævnte evne ikke udgjorde nogen forudsætning for en ansættelse. I stillingsopslaget hedder det blot: «... la capacité

de rédaction dans plusieurs langues officielles de la Communauté seront prises en considération»¹. Endelig kan man afgjort antage, at det var muligt på grundlag af udtalelserne efter tjenstemandsvedtægtens artikel 43 og andre dokumenter fra de personlige aktmapper at foretage de nødvendige konstateringer vedrørende det nævnte punkt, således at der ikke kan være tale om en mangel ved udvælgelsesproceduren.

b) Heller ikke i bedømmelsen af sagsøgerindens kvalifikationer og universitetsbevis ser jeg nogen mangel.

Jeg har allerede i anden sammenhæng taget stilling til bedømmelsen af sagsøgerinden efter kriterium 8. Hvad angår bedømmelsen af universitetsdiplomet, fremgår det ikke af sagen, at udvælgelseskomiteen i sagsøgerens tilfælde skulle have fraveget den målestok, som vidnet Opitz har redegjort for, og som ikke med rimelighed kan drages i tvivl.

c) Tilbage står kun spørgsmålet, om udvælgelseskomiteen — som det antages af sagsøgerinden — har fastsat grænsen for optagelsen på listen over egnede ansøgere (den lå ved 63 points) på en måde, som kan begrunde indsigelsen om vilkårlighed.

Der er heller ikke noget holdepunkt for denne antagelse. Navnlig synes der ikke at være noget krav om, at denne grænse skulle ligge ved 60 % af det maksimalt opnåelige pointsantal. Man kommer endvidere ikke udenom den erkendelse, at en sænkning af den omstridte grænse ikke ville have medført, at sagsøgeren var blevet udnævnt, og heller ikke at hendes chancer for udnævnelse ville være steget nævneværdigt, da selv ansøgeren med det laveste pointtal, som ansættelsesmyndigheden inden for rammerne af sit frie skøn har udvalgt, dog har opnået 66,5 points.

1 — ... der tages hensyn til evnen til at udtrykke sig skriftligt på flere af Fællesskabets officielle sprog.

III — Jeg er derfor nået frem til den slutning, at ingen af sagsøgerens klagepunkter kan tjene som godtgørelse af, at udvælgelsesproceduren eller ud nævnelserne var behæftet med mangler.

Sagsøgerindens påstand kan derfor ikke tages til følge, og afgørelsen om sagsomkostningerne vil være at træffe efter procesreglementets artikel 70.